

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/96/2018
Identifikačné číslo spisu: 5109217319
Dátum vydania rozhodnutia: 25.09.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5109217319.7

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: S.O., nar. XX. apríla XXXX, bytom G., W., právne zastúpeného Mgr. Róbertom Kučerom, advokátom, so sídlom Veľká Okružná 39, Žilina, proti žalovanému: E. H., nar. XX. augusta XXXX, bytom Q., XXX XX Levice, právne zastúpeného Mgr. Zuzanou Bdžochovou, advokátkou, so sídlom Palkovičová 16, 821 08 Bratislava, o zaplatenie zmenkovej sumy 1 228 162,76 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn 11CbZm/1/2009, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. marca 2013, č. k. 14CoZm/2/2012, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 21. marca 2013, č. k. 14CoZm/2/2013 v prvom výroku potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 2. decembra 2011, č. k. 11CbZm/1/2009-497, ktorým súd prvej inštancie ponechal v platnosti zmenkový platobný rozkaz z 24. augusta 2009, č. k. 11Zm/25/2009-13 a žalovanému uložil povinnosť nahradiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu Žilina trovy konania vo výške 11,28 eur a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov námietkového konania vo výške 34 876,26 eur. V druhom výroku žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 7 794,74 eur za trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že vo veci samej sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v napadnutom rozhodnutí a ako vecne správny ho potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. Odvolací súd konštatoval, že v rámci vymedzených tvrdení uplatňovanej žaloby, v skutkovej i právnej rovine vo vzťahu k žalovanej sume 1.228.162,76 eur, vyplývajúcej z listinného dôkazu - zmenky, tak vo väzbe na tieto skutočnosti bolo vykonávané súdom prvej inštancie dostatočné dokazovanie, z ktorého prvoinstančný súd správne zistil a vyhodnotil tak skutkový a následne i právny stav vo veci. V súvislosti s dostatočne vykonaným dokazovaním a jeho následným vyhodnotením v

súlade s ust. § 132 O. s. p., odvolací súd poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. septembra 2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, z 23. novembra 2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010. Odvolací súd reagujúc na námietku žalovaného, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre prejednanie veci v jeho neprítomnosti, keď súd prvej inštancie nesprávne neakceptoval ospravedlnenie právneho zástupcu žalovaného z neúčasti na pojednávaní určenom na deň 2. december 2011 a nevyhovel jeho žiadosti o odročenie pojednávania a vec prejednal, po oboznámení sa s priebehom celého konania konštatoval, že nezistil, že by postupom súdu prvej inštancie došlo k vade konania, ktorá by mala za následok nesprávne (nezákonné) rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti zdôraznil, že v zmysle konštantnej judikatúry súdov nestačí na odročenie pojednávania akékoľvek podanie účastníka, ktoré obsahuje len ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní. Ospravedlnenie neprítomnosti účastníka bude akceptovateľné ako zákonný a opodstatnený dôvod pre odročenie nariadeného súdneho pojednávania, len ak účastník súčasne požiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Právny zástupca žalovaného vo svojom podaní, ktorým ospravedlňoval svoju neúčasť na nariadenom pojednávaní, dôvodil podrobením sa lekárskeho vyšetreniu. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ale ani k dátumu rozhodovania odvolacieho súdu právny zástupca žalovaného nedoložil žiadny dokaz, ktorý by skutočne preukazoval, že uvedeného vyšetrenia sa zúčastnil a že išlo o neodkladné vyšetrenie. So zreteľom na uvedené odvolací konštatoval, že prejednaním veci v neprítomnosti žalovaného, nedošlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. Vzhľadom k doručeniu predvolania na pojednávanie právneho zástupcovi žalovaného dňa 14. novembra 2011 bol odvolací súd toho názoru, že na strane právneho zástupcu žalovaného bol vytvorený dostatočný časový priestor pre zabezpečenie jeho zastúpenia splnomocneným zástupcom, resp. zvolením si náhradného tzv. substitučného právneho zastúpenia. Pokiaľ žalovaný, resp. jeho právny zástupca nezvolili takýto postup, bez bližšieho zdôvodnenia, tak pre taký postoj chýbal racionálny a závažný dôvod na ich strane. Z charakteru prejednávanej veci nebolo možné prijať záver, že prípadné substitučné právne zastupovanie žalovaného na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 2. decembra 2011, by nebolo možné od žalovaného spravodlivo požadovať, aj vzhľadom na dĺžku a charakter uvedeného sporového konania a opakované odročovanie nariadených pojednávania. Na strane žalovaného a jeho právneho zástupcu nebol zistený, ani tvrdý dôležitý dôvod pred odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 153/07, ako aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 449/2011 z 18. októbra 2011. K námietkam žalovaného týkajúcim a nedostatkov pri vykonávaní dokazovania odvolací súd uviedol, že dokazovanie k uplatnenému nároku žalobcu i k obrane žalovaného v rozsahu návrhov účastníkov, po ich poučení podľa § 120 ods. 4 O. s. p., bolo dostatočné a z neho vyvedené závery spôsobilé na rozhodnutie vo veci. Pri zhodnotení celého priebehu prvostupňového konania a postupu súdu prvej inštancie, odvolací súd konštatoval, že nedošlo zo strany súdu prvej inštancie k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom. K námietke žalovaného, že konaním súdu prvej inštancie mu bolo odopreté právo na rovnosť účastníkov konania, pretože právnej zástupkyňi žalovaného neboli doručované zápisnice z pojednávania, ak tieto boli zaslané v súhrne až po vyhlásení rozsudku. Odvolací súd v súvislosti s touto námietkou žalovaného uviedol, že zo sumáru tvrdení uvádzaných žalobcom ide jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností o námietky smerujúce len k postupu sudcu v prvostupňovom konaní, teda, že ide o námietky proti postupu sudcu v konaní o prejednávanej veci. V tomto kontexte poukazujúc na ust. § 14 ods. 3 a § 15a ods. 5 O. s. p. konštatoval, že uvedené námietky nemohli tvoriť relevantný predmet prieskumu a rozhodovania odvolacieho súdu v rovine posudzovania, či napadnutý rozsudok bol vydaný nezaujatým, t. j. zákonným sudcom. Nezaujatosť sudcu sa predpokladá a žalovaný tento zákonný stav pri prejednaní a rozhodnutí vo veci v prvostupňovom konaní v rámci podanej nekvalifikovanej námietky až v odvolaní nespochybnil a nevyvrátil. Vzhľadom na tieto skutočnosti, odvolací súd námietku žalovaného vyhodnotil ako námietku bez vplyvu na vecnú správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

3. Odvolací súd po podrobnom posúdení všetkých námietok žalovaného, v ktorých spochybnil samotnú zmenu [námietka ničotnosti zmenky (neplatnosti)], aktívnu legitímáciu žalobcu, ako aj námietku formálnej vady podpisu vystaviteľa, stotožňujúc sa so závermi súdu prvej inštancie konštatoval, že v konaní bola preukázaná pravosť podpisu žalovaného na zmenke a zmenka spĺňala všetky zákonom požadované náležitosti, a preto nebol žiaden dôvod pochybovať o jej pravosti. V tejto súvislosti poukázal

na znalecký posudok č. XX/XXXX, znalecký posudok č. XX/XXXX a zmluvu o pôžičke zo dňa 27. júla 2005 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným. Pre úplnosť odvolací súd uviedol, že ťažisko dokazovania a z neho vyvođených skutkových záverov súdu prvej inštancie v danej veci spočívalo v dôkazoch priamo účastníkmi produkovaných a predkladaných v danom konaní. Súd rozhoduje o veci na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (§ 153 ods. 1 O. s. p.). Z uvedeného dôkazného stavu, z neho vyvođených záverov, bolo podľa odvolacieho súdu opodstatnené rozhodnutie súdu prvej inštancie ponechať zmenkový platobný rozkaz z 24. augusta 2009 č. k. 11Zm 25/2009-13 v platnosti. So zreteľom na uvedené konštatoval, že nebolo preukázané, že rozhodnutím súdu došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej pre nesprávne právne posúdenie veci a ani z iných, odvolateľom vytýkaných dôvodov.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p. a to najmä, že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa názoru žalovaného došlo postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu k porušeniu jemu označených základných práv podľa ústavy, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Žalovaný v dovolaní v prevažnej miere argumentuje v zásade identicky ako v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. V súvislosti s namietaným neprípustným zásahom do základného práva na zákonného sudcu žalovaný namietal, že odvolací súd bol nesprávne obsadený. V tomto kontexte poukázal na Dodatok č. 4 Rozvrhu práce na rok 2013 Krajského súdu v Žiline s účinnosťou od 1. marca 2013. Namietal, že predmetnú vec nerozhodla JUDr. Ivana Nemčeková ako predsedníčka senátu 14Cob, ale iba ako členka senátu. Obsahom dovolania boli aj tvrdenia žalovaného, a s nimi súvisiace namiatané porušenie ďalších základných práv garantovaných ústavou tvrdiac, že v dôsledku správania sa sudcov bolo žalovanému odopreté právo na rovnosť účastníkov konania tým, že súdy nezabezpečili zachovanie práva na prerokovanie veci v prítomnosti žalovaného, ako aj jeho právneho zástupcu. V súvislosti s odňatím možnosti konať pred súdom namietal, že súdy nižšej inštancie sa dostatočne a riadne nevysporiadali s jeho návrhmi na vykonanie dokazovania výsluchom svedka a súdneho znalca, ako aj tým, že žalovanému riadne a včas nedoručili ani jedno písomné vyhotovenie žalobcu. Podľa dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa náležitosti § 157 ods. 2 O. s. p, rozhodnutie je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Žilina z 2. decembra 2011, č. k. 11CbZm/1/2009-497 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 21. marca 2013, č. k. 14CoZm/2/2013.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu stotožňujúc sa v celom rozsahu so závermi odvolacieho súdu navrhol dovolanie žalovaného v súlade s ust. § 243b ods. 1 O. s. p. zamietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.)], po zistení, že dovolanie bolo podané včas, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01. 07. 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.

8. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším

odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

9. Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ust. § 237 a § 238 O. s. p.

10. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p..

11. Na odôvodnenie svojho záveru o neprípustnosti dovolania, dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že dovolaním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky žiadneho z rozsudkov, proti ktorým je prípustné podať dovolanie podľa § 238 O. s. p. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z uvedeného ustanovenia nemožno vyvodiť.

12. Dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol dovolaním napádaný rozsudok vydaný, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Nie je pritom relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v tomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

13. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamieta. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

14. Vychádzajúc z obsahu dovolania žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, c/ až e/ O. s. p. nenamieta a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

15. Žalovaný v dovolaní ako dôvod prípustnosti uviedol dovolací dôvod podľa § 237 ods. 1 písm. b/ O. s. p. tým, že žalobca, ktorý v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

16. Spôsobilosť byť účastníkom konania (procesná subjektivita sporovej strany) znamená spôsobilosť mať procesné práva a povinnosti, ktoré jej zákon priznáva. Procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten komu ju priznáva zákon. Predpokladom procesnej subjektivity je hmotnoprávna subjektivita vo význame mať práva a povinnosti podľa hmotného práva. Fyzická osoba podľa § 7 ods. 1 Občianskeho zákonníka nadobúda spôsobilosť mať práva a povinnosti

narodením, pričom túto spôsobilosť má aj dieťa počaté, ak sa narodí živé. Spôsobilosť na práva a povinnosti fyzickej osoby zaniká smrťou. Právnické osoby nadobúdajú spôsobilosť na práva a povinnosti dňom ich vzniku, teda dňom, ku ktorému sú zapísané do obchodného alebo do iného zákonom určeného registra, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje ich vznik inak. Túto spôsobilosť právnické osoby strácajú okamihom ich zániku, čiže dňom ich výmazu, pokiaľ osobitné zákony neustanovujú inak. Pokiaľ štát vystupuje v súkromnoprávných vzťahoch, má procesnú subjektivitu a vystupuje ako právnická osoba. Subjekty, ktorým hmotné právo spôsobilosť mať práva a povinnosti nepriznáva, môžu mať procesnú subjektivitu iba na základe výslovného ustanovenia zákona.

17. Procesnú subjektivitu je však potrebné odlišovať od tzv. vecnej legitimácie strany sporu - aktívnej, či pasívnej, ktorá je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná (viď R 34/1993). Vecná legitimácia vyplýva z hmotného práva, má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva a povinnosti. Či je strana sporu tiež vecne legitimovaným subjektom (aktívne či pasívne) ukáže sa až v konečnom rozhodnutí vo veci. Jej nedostatok známost konania podľa § 237 ods. 1 písm. b/ O. s. p. nespôsobuje, vedie k zamietnutiu návrhu na začatie konania (žaloby) meritórnym rozhodnutím. (viď uznesenie najvyššieho súdu zo 14. septembra 2011, sp. zn. 7Cdo/21/2010). Argumentácia dovolateľa je preto v tejto časti nesprávna, z objektívneho hľadiska nie je spôsobilá založiť namietanú vadu konania.

18. S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. g) OSP, že rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto sudcu rozhodoval senát.

19. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09, III. ÚS 212/2011).

20. Pojem zákonného sudcu je definovaný viacerými na seba nadväzujúcimi kritériami, ktoré súčasne tvoria navzájom prepojené garancie reálneho obsahu tohto základného práva.

21. Prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový. Toto základné právo je konkretizované v procesných kódexoch pre posudzovaný prípad v Civilnom súdnom poriadku a v predpisoch upravujúcich organizáciu súdnictva a postavenie sudcov. K týmto kritériám treba priradiť v prvom rade vecnú, funkčnú a miestnu príslušnosť súdov. Potom nasleduje obsadenie súdu, ktoré je v procesných poriadkoch a v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) vymedzené od samosudcu až po rozmanité rozhodovacie útvary (senáty) zložené z troch a viacerých sudcov. Na to nadväzuje zásada pridelovania vecí jednotlivým sudcom alebo senátom v súlade s pravidlami obsiahnutými v rozvrhu práce a spôsobom, ktorý určuje zákon (IV. ÚS 116/2011).

22. Za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prejednanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (III. ÚS 116/06).

23. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) týkajúcej sa práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (napr. rozsudok ESLP vo veci

Buscarini v. San Marino zo 04. 05. 2000). V každom jednotlivom prípade musia byť aplikované jasné pravidlá a existovať jasné záruky, ktoré zaistia objektivitu a transparentnosť a vylúčia akýkoľvek náznak svojvôle pri pridelovaní jednotlivých vecí sudcom (napr. rozsudok DMD Group, a. s., proti Slovensku z 05. 10. 2010).

24. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 754/2004 Z. z. o súdoch (ďalej aj „zákon o súdoch“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

25. Dovolací súd poznamenáva, že spôsob pridelovania vecí podľa predmetu konania jednotlivým senátom, samosudcom, súdnym úradníkom a notárom je vykonávaný v zmysle ust. § 50 a § 51 zákona o súdoch v súlade s rozvrhom práce príslušného súdu vydaným podľa ust. § 52 zákona o súdoch.

26. Súčasťou základného práva na zákonného sudcu je nepochybne aj zásada pridelovania súdnej agendy a určenia členov senátov na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce. Z Rozvrhu práce Krajského súdu v Žiline v znení účinnom v čase pridelovania vecí, teda dňa 25. apríla 2012, s obsahom ktorého sa dovolací súd za účelom posúdenia opodstatnenosti námietky dovolateľa oboznámil vyplýva, že do súdneho registra „Cob“ sa zapisujú všetky veci zapísané na okresnom súde do súdnych registrov „Cb“, „CbPv“, „CbCud“, „CbR“, „Nre“, „Exre“, ak je proti rozhodnutiu podané odvolanie. Podľa bodu II.2.5 rozvrhu práce na rok 2012 bolo zloženie senátu 14Cob takéto: predseda senátu JUDr. Ivana Nemčeková aj členovia senátu JUDr. Martina Nemravová, JUDr. Erika Šobichová. Z obsahu súdneho spisu (č. l. 546a, č. l. 613) vyplýva, že predmetná vec vedená Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 14CoZm/2/2012 bola pridelená dňa 25. apríla 2012 sudcovi/spravodajcovi JUDr. Martine Nemravovej v súlade so zákonom č. 757/2004 Z. z. a Rozvrhom práce Krajského súdu v Žiline na rok 2012.

27. Vychádzajúc z obsahu základného práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny) a nadväzne na to zo základných zásad činnosti súdov ustanovených zákonom o súdoch (č. 757/2004 Z. z.), osobitne zohľadňujúc účel a zmysel zakotvenia zásad uvedených v § 3 a § 51 zákona o súdoch, dovolací súd konštatuje, že k prideleniu vecí senátu obchodnoprávneho kolégia 14Cob, došlo v súlade s ustanoveniami zákona o súdoch a v súlade s právnou úpravou regulujúcou organizáciu práce Krajského súdu v Žiline. So zreteľom na uvedené nie je daná prípustnosť dovolania, namiataná žalovaným ani podľa § 237 písm. g) O. s. p., t. j., že súd bol nesprávne obsadený. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 237 písm. g) neuvádza, čo rozumie pod pojmom „nesprávne obsadený súd“. Logicky však nesprávne obsadeným súdom je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má vec prejednať. To, že obsadením súdu sa nerozumie určenie konkrétnej osoby sudcu, ktorý má vo veci konať, ale rozhraničenie pôsobnosti medzi senátom a samosudcom, potvrdzuje napokon jednoznačne samotný text § 237 písm. g) O. s. p., v zmysle ktorého nejde o nesprávne obsadený súd, ak namiesto sudcu rozhodoval senát.

28. Dovolací súd sa osobitne zamerá aj na otázku opodstatnenosti tvrdenia žalovaného, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, čo zakladá dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. Podľa dovolateľa, vychádzajúc z obsahu dovolania, k zásadnému procesnému pochybeniu došlo tým, že sudy nižšej inštancie prejednali a rozhodli vec v neprítomnosti žalovaného, ako aj jeho právneho zástupcu, ako aj tým, že nevykonali dôkazy, ktoré navrhol, čím mu odňali možnosť konať pred súdom.

29. V súvislosti s namietanými nedostatkami vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd zdôrazňuje, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Ak súd

teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f) C. s. p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení (obdobne R 125/1999, R 6/2000). Rovnako, pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

30. Do práva na spravodlivý proces nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva procesnej strany, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, IV. ÚS 251/03, II. ÚS 3/97).

31. K základným právam procesnej strany nesporne patrí aj právo navrhovať a predkladať dôkazy, ale nie je procesným pochybením súdu skutočnosť, že súd procesnou stranou navrhované dôkazy neakceptoval, resp. nevykonal v tomto smere dokazovanie. Súd hodnotí predložené dôkazy, resp. vykonáva dokazovanie aj inými dôkazmi, než predložila strany a následne ich hodnotí podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov majú byť súčasťou rozsudku. V preskúmvanej veci nemal dovolací súd za preukázané, že by sa týmto postupom súdy nižšej inštancie neriadili. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Táto námietka dovolateľa teda vzhľadom na uvedené nie je dôvodná.

32. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že procesný postup súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, bol nesprávny; v súvislosti s prejednaním a rozhodnutím vo veci samej v neprítomnosti dovolateľa, dovolací súd konštatuje, že základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového konania predmetom Civilného sporového poriadku. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z ust. § 6 O. s. p., ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Možnosť súdu odročiť pojednávanie je potrebné z uvedeného dôvodu vnímať ako niečo výnimočné. Právna úprava odročenia pojednávania v ust. § 183 a 184 C. s. p. (predchádzajúca právna úprava § 119 O. s. p.) si kladie za cieľ zabrániť obštrukciám, ktoré strany využívajú na opakované odročovanie pojednávania, ktoré sa v mnohých prípadoch ukázalo ako nedôvodné.

33. V záujme zjednotenia rozhodovacej praxe bolo v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky publikované ako judikát R 132/2014 rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. apríla 2013 sp. zn. 7 Cdo 130/2012 akcentujúce to, že § 119 ods. 3 O. s. p. (aktuálnej právnej úprave § 183 C. s. p.) bol do procesného kódexu zaradený za účelom zabezpečenia plynulosti konania a zamedzenia obštrukcií účastníkov/ strán vyhýbaním sa účasti na pojednávaní a ospravedlňovaním ich neúčasti zdravotnými dôvodmi. Uvedené rozhodnutie spočíva na názore, že

zdravotný stav účastníka/strany je dôvodom na odročenie pojednávania len v prípade, že účastník/strana nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania, pričom uvedené musí vyplývať z vyjadrenia ošetrojúceho lekára. O dôvod na odročenie pojednávania podľa tohto ustanovenia ide teda iba vtedy, keď (už) v čase rozhodovania súdu je žiadosť o odročenie pojednávania doložená vyjadrením lekára o tom, že žiadajúci účastník/strana sa z relevantných zdravotných dôvodov nemôže zúčastniť pojednávania.

34. Ako vyplýva z obsahu spisu žalovaný a jeho právny zástupca boli v priebehu konania viackrát riadne a včas predvolaní, aby sa pojednávania zúčastnili a túto možnosť využili prítomnosťou na predchádzajúcich pojednávaniach. Súd prvej inštancie pojednávanie vytýčené na deň 26. október 2011 o 12,45 hod. odročil z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu žalovaného a žiadostí o odročenie pojednávania jeho právneho zástupcu. Pojednávania konajúceho dňa 2. decembra 2011, na ktorom došlo k vyhláseniu napadnutého rozsudku sa žalovaný, ako aj jeho právny zástupca opätovne nezúčastnili. Právny zástupca žalovaného faxovým podaním dňa 2. decembra 2011 o 8,39 hod (v deň pojednávania - pozn.) oznámil súdu, že sa nemôže pojednávania zúčastniť z dôležitého dôvodu, ktorým bolo podrobenie sa lekárskeму ošetrovaniu. Zároveň uviedol, že žalovaný trvá na pojednávaní v jeho prítomnosti, ako aj v osobnej účasti jeho právneho zástupcu v súlade so zásadou ústnosti konania, preto žiadal o ospravedlnenie a odročenie pojednávania na iný vhodný termín. Dovolací súd poznamenáva, že dôležitosť dôvodov, ktorými účastník odôvodňuje žiadosť o odročenie pojednávania, ako aj včasnosť ich uplatnenia (§ 101 ods. 2, § 119 ods. 1,2 O. s. p.) posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Obdo 19/2014). Pokiaľ žalovaný v danom prípade nepreukázal dôvod svojej neprítomnosti na pojednávaní zostala jeho žiadosť o odročenie pojednávania len v rovine ničím nepredloženého tvrdenia, na ktoré nebolo možné prihliadnuť (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 167/2010). Dovolací súd navyše poznamenáva, že súd nie je povinný vyrozumiť účastníka o tom, že jeho žiadosti o odročenie pojednávania nevyhoveli.

35. Právo byť prítomný na verejnom pojednávaní v civilných veciach nie je absolútne, osobná účasť strany sporu sa môže považovať za nevyhnutnú v prípadoch, kde charakter veci a životný štýl dotknutej osoby môže byť priamo relevantný k predmetu konania, alebo v prípadoch, keď rozhodnutie sa priamo týka osobného správania sa strany sporu (pozri Karpenko v. Ruská federácia, no. 5605/04 , § 90, 13. marec 2012, Buterlevičiute, v. Lotyšsko, no. 42139/08 , § 64, 12. januára 2016).

36. Možnosť účastníkov konania zúčastniť sa na verejnom pojednávaní vychádza z obsahu a účelu článku 6 Dohovoru ako celku (pozri prípad Urbšiene a Urbšys v. Lotyšsko, nos. 16580/09, § 47 a nasl., 8. november 2016, Dilipak and Karakaya v. Turecko, nos. 7942/05 a 24838/05 , § 76, 4. marec 2014). Otázky osobnej prítomnosti, formy konania (ústne alebo písomne) a ďalšie otázky musia byť skúmané, analyzované v širšom kontexte „práva na spravodlivý proces“ garantovaného článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri Larin v. Ruská federácia, no. 15034/02 , § 36, 20. máj 2010). Je povinnosťou súdu overiť, či mal účastník konania, resp. strana civilného sporu, rozumnú možnosť vedomosti a možnosť sa vyjadriť k prejednávanej veci a argumentom druhej strany sporu, ako aj či mal možnosť prezentovať svoj názor za podmienok, ktoré túto stranu neopodstatnene a zásadne neznevýhodňujú oproti druhej strane.

37. Dovolací súd uzatvára, že v prejednávanom prípade nedošlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces a ku odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, keď žalovaný (resp. jeho právny zástupca) bol viackrát riadne a včas predvolaný, aby sa pojednávania účastnil a túto možnosť aj využil. Súd prvej inštancie posudzoval dôvod pre odročenie pojednávania v okamihu začatia pojednávania, ku ktorému však preukázaný nebol. Žiadny doklad o uskutočnení ošetrovania k okamihu začatia pojednávania zo strany žalovaného a jeho právneho zástupcu súdu predložený nebol. So zreteľom na uvedené bolo plne na zvážení konajúcich súdov, či za daných okolností bolo vypočutie žalovaného nevyhnutné (pozri Martinie v. Francúzsko [GC], no. 58675/00 , § 44, ECHR 2006-VI). Tiež je potrebné vziať do úvahy, že národné sudy môžu brať ohľad požiadavky na efektívitu a hospodárnosť konania a dospieť k záveru, že

systematické opakované vytyčovanie a odročovanie pojednávania môžu predstavovať prekážku riadneho a včasného vedenia a skončenia konania ako ďalšej požiadavky článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to rozhodnutia vecí v primeranom čase (porovnaj Schuler-Zraggen v. Švajčiarsko, 24. jún 1993, § 58, Series A no. 263). Dovolací súd navyše dodáva, že žalovaný vzhľadom na priebeh konania mal procesnú možnosť písomne sa vyjadrovať, dávať písomné stanoviská a vyjadrovať sa k argumentom druhej strany, k vykonaným dôkazom a k otázkam, ktoré boli súdmi nižšej inštancie riešené a mali podstatný vplyv na jeho rozhodnutie, mal možnosť využívať právnu pomoc v konaní a podať opravné prostriedky, čo aj využil. Dovolací súd vzhľadom na zistené skutočnosti konštatuje, že dovolateľ nebol postupom súdu prvej inštancie, ako ani odvolacieho súdu, vylúčený z realizácie svojich procesných práv daných Občianskym súdnym poriadkom. Za týchto okolností tvrdenie dovolateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, t. j., že došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., nie je opodstatnené.

38. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ vyvodzuje jeho prípustnosť aj z toho, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný. V súvislosti s námietkou žalovaného týkajúcou sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016 a ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Druhá časť tejto právnej vety predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

39. V danom prípade však obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa v posudzovanej veci uplatnila druhá časť právnej vety vyššie spomenutého stanoviska, nakoľko odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, ako aj postačujúce vysporiadanie sa s odvolacími námietkami žalovaného. Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dospel k záveru, že závery odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

40. V súvislosti s ďalšou výhradou žalovaného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je totiž v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

41. Žalovaný namietal aj to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav.

Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde, preto sa posúdením správnosti právneho posúdenia veci a správnosti právnych záverov súdov nižšej inštancie dovolací súd nemohol zaoberať.

42. Vzhľadom na to, že prípustnosť v danej veci podaného dovolania nevyplýva z ustanovení § 238 O. s. p. a vady konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. v dovolacom konaní nevyšli najavo, najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

43. Vzhľadom na prijatý záver o neprípustnosti dovolania a jeho odmietnutie dovolací súd nemal priestor pre zaobranie sa návrhom žalovaného na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

44. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p.).

45. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.